

عنوان مقاله:

تردید در مسئولیت مدنی محجورین مطلق با رویکردی فقهی

محل انتشار:

دانش حقوق مدنی، دوره 4، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

بیژن حاجی عزیزی

بشری کریمی

خلاصه مقاله:

در این نوشتار، تلاش بر آن است تا با رویکردی فقهی، به تاثیر و کارکرد اهلیت بر ضمان قهری بپردازد و از نتایج بحث برای اصلاح حقوق موضوعه بهره گیرد. مساله اصلی آن است که آیا اهلیت بر ضمان قهری موثر است یا خیر؟ هر چند هدف اولیه در فقه جبران خسارت وارده است، اما به نظر می رسد هدف دیگری نیز وجود دارد که تا حد امکان مسئولیت را از ذمه اشخاص فاقد اهلیت مطلق (صغار غیر ممیز و مجانین) بردارد. چرا که فقها مسئول دانستن اشخاص فاقد قوه تمیز را منصفانه نمی دانند، اما میان تنگنای ضرورت جبران خسارت زیان دیده و حجر وارد کننده زیان قرار گرفته و در بین این دو قربانی ناچار به انتخاب هستند. از این رو، تا حد امکان ذمه اشخاص موصوف را از مسئولیت بری پنداشته و در برخی موارد وی را مسئول می دانند. در قانون مدنی که مقتبس از فقه امامیه است نیز همین رویکرد پذیرفته شده است. از آنجا که عدالت و ضرورت های اجتماعی، اقتضاء دارد ضرری بدون جبران باقی نماند؛ در برخی موارد چاره ای جز پذیرش مسئولیت مدنی محجورین مطلق، به رغم اذعان به وجود تفاوت در آن ها نداریم. لذا با استفاده از ظرفیت های موجود در مبانی شرعی و حقوقی و همچنین وجود نهادهای تامین اجتماعی و امکان انتقال و توزیع نتیجه ضرر همچون بیمه مسئولیت مدنی صغار و مجانین و ... می توان در گسترش رفتار عادلانه در خصوص این گروه از افراد بشر تلاش نمود.

کلمات کلیدی:

مسئولیت مدنی، عدم اهلیت مطلق، صغیر غیر ممیز، مجنون

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1562815>

